

The background of the cover is a dark, textured surface. A blonde woman with long, flowing hair is depicted from the waist up, wearing a red, low-cut dress with thin black straps. She holds a long, golden sword diagonally across her body, with both hands on the hilt. Her gaze is directed towards the viewer. The air is filled with numerous small, red, petal-like shapes that appear to be falling or floating. In the top left corner, there is a small red butterfly.

CARISSA BROADBENT

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

DCERA
NĚKDEJŠÍCH
SVĚTŮ

VÁLKA ZTRACENÝCH SRDCÍ I

COO
BOO

Dcera někdejších světů Válka ztracených srdcí I

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

**COO
BOO**

Carissa Broadbent

Dcera někdejších světů

Válka ztracených srdcí I – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CARISSA BROADBENT
PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

DCERA
NĚKDEJŠÍCH
SVĚTŮ

VÁLKA ZTRACENÝCH SRDCÍ I

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

DAUGHTER OF NO WORLDS

Copyright © 2019 by Carissa Broadbent. All rights reserved.

Cover illustration by Ina Wong: artstation.com/inawong

Translation © Alžběta Kalinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-891-2

ISBN e-knihy 978-80-7498-898-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-903-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-904-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno mé partě ze skupiny Writing on the wall.
Tato kniha patří vám a nikdy by bez vás nevznikla.*

PROLOG

*Náš příběh otevírají dvě duše,
které se zcela nečekaně ocitly úplně samy.*

Zhodnotit, posoudit, jednat. Tato mantra zněla mladíkovi v hlavě jako dvojče srdečního rytmu.

Vůbec si nepřipouštěl možnost, že by tu mohl zemřít. Dokonce ani když zakopával o mrtvá těla, nohy mu podkluzovaly v kalužích krve a v duchu přepočítával, kolik mužů a žen ho následovalo do města, ale z města už nevyjdou. Dokonce ani když se ta možnost čím dál víc blížila jistotě.

Bylo mu jednadvacet. Prošel už tolika bitvami, že by to nespočítal. Ale tohle? Tohle nebyla bitva. Tohle byl masakr.

Zhodnotit, posoudit, jednat.

Přitiskl se zády k obvodové zdi jednoho z domů a vykoul za roh do další úzké uličky. Podél cest se tísnila hustá zástavba křivých domků. Z oken vyhlížely zděšené tváře a matky od nich odváděly děti, aby je uchránily před pohledem na kouzla, ocel a oheň mísící se v děsivém smrtícím tanci.

Kdesi hluboko v jeho mysli se zasmál nějaký hlas.

Zmlkni, poručil hlasu a vrhl se zpět do bitevní vřavy. Hnal se mezi zdmi, tiše šeptal plamenům a lákal je k sobě. Oheň ho nedočkavě poslouchal a olizoval mu ruce i paže. Mladík jazyky jeho plamenů stahoval k sobě z domů i z ulic, pryč od křehké kůže a kostí obyvatel města.

Jenže žár byl příliš intenzivní. Spaloval jeho síly i soustředění. Tolik se zabral do práce, že ani nestačil uskočit a na zádech mu najednou vzplanula prudká bolest. Jeho štiplavě slaný pot se začal mísit s krví.

Jednej, jednej, jednej.

Zaťal zuby a otočil se v dobře nacvičeném protiútku, dřív než mu žena z řad povstalců stačila zasadit další ránu. Její tělo se zhroutilo k zemi jako hromádka končetin. Do tváře se jí nepodíval. Byl rád, že ji měla skrytou pod zacuchanými vlnitými kaštanovými vlasy.

Hlas v jeho hlavě se znovu ozval, jako by ho probudil pach čerstvé krve. *{Zabij to!}* zasyčel a začal mu zatínat spáry do mysli ve snaze vydrat se z podvědomí na povrch.

Ne...

Váhal příliš dlouho. Něco do něj vši silou nabouralo a srazilo ho zpátky do uličky. Zareagoval instinktivně. Ještě než se na útočníka vůbec podíval, už vytasil dýku a namířil mu ji na krk.

„Neopovažuj se mě zabít,“ zahlaholil mu do ucha známý hřejivý hlas. „Všude kolem se to hemží povstalci, kteří by to milerádi udělali za tebe.“

V tu chvíli mu připadalo, že nic krásnějšího než tenhle hlas nikdy neslyšel.

Tiše vydechl úlevou, zas dýku svěsil a otočil se k ní. „Kam jsi sakra zmizela?“

Mladá žena ho zpražila chladným sebejistým pohledem. Měla tak světlé duhovky, že se jí rozpíjely v bělmu, což ještě zvýrazňovalo její černé zorničky. Zkoumavě se na něj zadívala. Tváře měla od krve a sazí a bílé copy celé špinavé a pocuchané.

Její kabát s insignií půlměsíce na klopě býval kdysi modrý. Teď byl ale zacákaný takovým množstvím krve, že v podstatě změnil barvu na fialovou.

Při pohledu na tu spoušť mu srdce vyskočilo až do krku. „Kolik z té krve patří tobě?“

„A kolik z *téhle* tobě?“ vyhrkla, popadla ho za ramena a otočila ho zády k sobě.

„To je to tak zlé?“

„Hodně zlé.“

„Paráda,“ zabručel. Až dosud doufal, že zranění nebude zas tak hluboké, jak se obával.

Znovu ho otočila k sobě a stiskla mu paže. „Hodně to krvácí,“ oznámila mu tiše. „Copak to necítíš?“

Už ne. Zavrtěl hlavou. Při tom pohybu měl dojem, jako by se zem pod jeho nohama naklonila na stranu. Jako by celý svět byl jen lodí, která se co nevidět převrátí do moře. Představil si slunce na zádech svého pláště roztaté vejplů ostrím, které mu rozřízlo svaly. Představil si, jak se jeho dvě poloviny naklánějí spolu s ním, oddělují se i na nebesích...

„Hej,“ luskla mu prsty těsně před očima. Vypadala rozzlobeně, ale on ji znal dost dobře, aby pochopil, že tím jen maskuje strach. Stejně jako když byli ještě malí, poprvé se odvážili do onoho lesa a celé hodiny jím bloudili, dokud...

„*Prober se.*“ Tentokrát jím i zatřásla. „Zůstaň se mnou.“

Cosí úplně v koutku mysli ho podepřelo. Dotek jejího vědomí. Její magie mu obestřela mysl. „Nedělej to,“ zavrčel.

Ten vnitřní hlas se kdesi daleko předaleko nechutně rozchechtal.

„Jen tě kontroluju.“ Její přítomnost se vytratila, avšak zachmuřená vráska mezi jejíma očima se prohloubila. „Zašla jsem do západního cípu města. Je tam spousta mrtvých.“

Spousta mrtvých.

Mladík zamrkal a zaplašil přízraky dětských tváříček vykukujících zpoza roztržštěných oken.

„Musíme se dát na ústup,“ vyhrkl. „Je tu příliš mnoho civilistů. Oheň můžu stáhnout cestou.“

„Je tady jejich nejvyšší velení. Ústup nepřipadá v úvahu. Na to jde o příliš velkou příležitost.“

Div se nerozesmál. Drsným, hořkým, neveselým smíchem. „*Příležitost?* Ne, tohle je...“

„To oni se rozhodli začít tady, v jednom ze svých měst,“ vyprskla na něj. „Jestli si chtějí dobrovolně takhle ustlat, jen ať si do toho lehnou.“

Její slova ho zasáhla jako rána na solar. Nebyl si jistý, jestli se mu žaludek zvedl kvůli množství ztracené krve nebo v reakci na její krutost.

„Povstání nepovstání, pořád jsou to přece civilisti,“ obořil se na ni. „Jsou to *lidé*.“

„Máme možnosti.“

„Podle toho, co jsem viděl, tak ne.“

„Máme *tebe*,“ zašeptala a položila mu dlaň na zařatou čelist. „*Máme tebe*.“

Jako by mu přeběhl mráz až hluboko v kostech. Stál tam s pootevřenými ústy, neschopen dát dohromady slova, která by dostatečně vyjádřila jeho odpor.

Zmohl se jen na: „*Zatraceně*, to ani náhodou.“

Dívka stiskla rty. Kdyby dával pozor, snad by si všiml, že se dlaní přesunula až k jeho spánku a odhrnula mu z něj pramen černých vlasů.

„Nemáme na výběr,“ zašeptala. „Prosím.“

„Ne. Jsme uprostřed města. A...“

A co ještě? Těch argumentů bylo tolik. Příliš mnoho, než aby je šlo obsáhnout slovy. Už jen při tom pomyslení mu tuhla krev v žilách mrazivou hrůzou.

„Je mi líto,“ hlesl. „Ale destrukce by byla... a já...“

Bylo to nejspíš poprvé, kdy nebyl schopen zachovat se v nejlepším zájmu řádů. Jenže nedokázal myslet na nic jiného než na dětské tvářičky v oknech.

Chvilí se zdálo, že ho ještě zkusí přemlouvat, ale pak se v jejím výrazu cosi změnilo, zjihlo a smutně se na něj usmála. „To tvoje měkké srdce bude jednou tvoje smrt, abys věděl.“

Možná, problesklo mu hlavou.

{Nejsplůš,} zašeptal mu vnitřní hlas.

Následovalo dlouhé ticho. Až nakonec prohlásila: „Jsem tvoje velící důstojnice.“

Skoro ho napadlo, jestli se nezbláznila. Slyšel dobře? „Cože jsi?“

V duchu znovu zaslechl smích. Hlas se smál jeho zděšení.

„Targis je mrtvý. Viděla jsem ho,“ řekla a upřela na něj zvlhlé oči, v nichž se leskl odraz plamenů. Jinak na sobě emoce nedávala vůbec znát. „Po jeho smrti jsem se stala tvou velící důstojnicí já. A já ti příkazuji, abys svých schopností využil na maximum.“

Její slova mu rozervala srdce. Zabořila ho tak ostře, jako by ho někdo popadl seshora za páteř a vyrval mu ji z těla. „*Nuro...*“

„To je rozkaz.“

Teprve v tu chvíli si uvědomil, že mu drží dlaň na spánku. Ucítil, že její magie se mu pomalu vkrádá do mysli, k zabouchnutým, zamčeným, *zataraseným* dveřím...

„*Ne.*“

To jediné ze sebe dokázal vyrazit, to jediné slovo dokázal zachrčēt, zbytek mu uvízl v krku. Ona mu pronikala hlouběji a hlouběji do hlavy.

Přísahala, že tohle mu nikdy neudělá.

Všechny zbytky svých sil napřel do vyztužení hradby ve své mysli, věděl ale, že když dojde na lámání chleba, v tomhle ji nikdy neporazí. Její magie pramenila ze světa stínů a myšlenek, zatímco ta jeho se držela více na povrchu. Zvláště když se mu po zádech řinula další a další krev a ta zrudá v něm se zoufale snažila vydrat na povrch.

„Přestaň...“ Projela jím oslepivá bolest. Cítil, jak její moc zatíná do dveří drápy, jak je drtí a odhazuje.

Zdalo se mu, jako by říkala *promiň*. Ale pokud to řekla nahlas, neslyšel ji.

{To je tak sladké,} pošeptal mu ten hlas, tak nahlas a zřetelně, že mu na ušním lalůčku naskočila husí kůže. *{Vždycky se tak strašně snažíš.}*

Jdi do prdele!

Pustil se jejích paží. Roztáhl prsty. A potom je znovu zaťal v pěst. Ozvalo se dunivé praskání.

Kdyby mohl mluvit, řekl by jí, že tohle jí nikdy, *nikdy* neodpustí.

Jenže mluvit nemohl. Nemohl dělat nic jiného, než se znovu a znovu snažit probořit hradbou ve své mysli v zoufalé snaze získat nad sebou opět nadvládu.

I když ji ztrácel víc a víc.

I když opět rozevřel dlaně a oslepil ho žár ohně. Viděl jen oheň. Oheň.

ZA MOŘEM

Dívka žasla, jak tiše se to všechno seběhlo.

Otrokáři do jejich malé vesnice vtrhli uprostřed noci a vzbudili ji z hlubokého spánku. Stejně jako u většiny jejího lidu se i její nejhorší noční můry točily právě kolem téhle hrozby. Od jisté chvíle se z ní stalo neustále přetrvávající nebezpečí, jehož se v koutku mysli nikdy nepřestávala obávat.

Skutečnost se však od jejích nočních můr lišila.

Vždycky si představovala, že by to celé proběhlo daleko hlučněji. Za většího křiku, jekotu a řinčení zbraní. Jenže skupina mužů v kloboucích s širokými krempami a jejich jednotka žoldáků zneškodnila ze všeho nejdřív mladé a nejsilnější muže. Pozabýjeli je ve spánku dřív, než vůbec mohli začít dělat potíže. Dokonce i ti, kteří se pokusili klást odpor, ho kladli

překvapivě tiše. Jejich souboje doprovázely jen tlumené steny a svištění oceli, které končily nečekaně rychle rozechvělým lapáním po dechu.

Dívčina matka, náčelnice, neřekla ani slovo, poté co je probudil dusot kopyt a pláč vdov. Nabídla dceři jedinou útěchu – dlaň položenou na rameno. Pak vyšly ze dveří. Náčelnice se rozhlédla po své vesnici – po přeživších toho bleskového a ničivého úderu – a nabídla otrokářům vyjednávání.

Dívce tehdy bylo pouhých třináct let. Přesto si uvědomovala, že se matka snaží zachránit svůj lid před nevyhnutelným. I skutečnost, že se jí to nepodaří. Krom matčiných strohých věcných rozkazů nikdo ani necekl.

Dívka předstoupila před jednoho z otrokářů, zvedla k němu své zářivé temné oči a řekla: „Za mě dostanete lepší cenu.“

Ta slova jí sklouzla ze rtů dřív, než si plně uvědomila jejich následky. Otrokář nepůsobil až tak děsivě, jak si představovala. Byl malý a tlustý. Na sobě měl ošoupaný kožený kabát, který mu na tučných ramenou div nepraskal ve švech. Když se k ní otočil, kabát jako by se na něm napnul ještě víc. Dobře věděla, že zkoumá její nezvyklý zjev. Úplně bílou pleť i vlasy, zcela prosté jakékoli barvy. Na kůži jí jen místy prosvítal přirozený tmavší odstín a stříbrné vlasy měla protkané několika tmavšími pramínky. Jedno oko měla zelené, druhé bílé.

Slyšela, jak matka za jejími zády popošla o krok k ní, jako by jí v tom chtěla zabránit.

Neotočila se.

„Za mě dostanete lepší cenu,“ zopakovala otrokáři. Musela vynaložit veškeré úsilí, aby se jí nerozechvěl nebo nezlomil hlas. Soustředila se na to, jak se muži třese rosolovitá dvojité brada. Opatrně se myslí natáhla k té jeho, aby zaslechla ozvěnu jeho myšlenek. Jeho chamtivost čpěla ve vzduchu jako pot.

„Možná kdybys byla ryzí,“ zabručel po chvíli. Pak promnul v prstech pramen jejích bílých vlasů, chytil ji za bradu, zvedl

ji výš a otočil jí hlavou ze strany na stranu. Prohlédl si náznak barvy prosvítající na její pravé tváři. „Ale takhle...“

„Co je?“ ozval se nějaký další otrokář a přidal se k němu. Černý klobouk třimal v ruce a druhou si stíral z čela pot. Tenhle byl vyzábblý, měl propadlé tváře a vystouplé klouby. Dívka se přinutila uvědomit si, jak komicky vedle sebe ti dva působí. Tlouštík a tyčka. Zakrslík a dlouhán. Jako dva klauni. Ne zrůdy.

„Koukni na tuhle.“

„Je smíšená. Není to čistokrevná Valtainka. Navíc je moc mladá, aby mohla dělat kurvu.“

„Jak pro koho,“ pokrčil rameny tlouštík.

Dokonce ani s pomocí magie se dívence téměř nikdy nepodařilo vycítit byt jen náznak matčiny pečlivě střežených emocí. Avšak při téhle větě do ní narazila vlna zuřivého strachu.

Přesto se stále neotočila.

„Je bezcenná,“ odfrkl dlouhán. „Snad kdyby byla ryzí.“

Dívka cítila, jak jí v krku roste knedlík. Otrokáři se od ní už pomalu otáčeli, aby zkontrolovali své žoldáky, kteří už na kraji vesnice nasazovali mužům pouta. V záchvatu paniky otevřela dlaň a nechala z ní vyletět motýla, který mával křídly, dokud nevletěl tlustému otrokáři přímo do tváře.

„Podívejte,“ vyhrkla zoufale. Pak stvořila dalšího motýla. A dalšího. „Jsem mág. Umím kouzlit. Můžete za mě dostat dobrou cenu. Lepší než v dolech.“

Dva otrokáři se mlčky dívali, jak motýli stoupají k nebi a mizí na pozadí stříbrného úplňku. Pak se na sebe zadívali a beze slova si vyměnili názor.

„Nakonec doroste do krásy,“ prohlásil pomalu ten tlustý. „Je sice mladá, ale... už sis někdy na trhu koupil ovoce k dozrání?“

Hubený otrokář si založil paže na prsou a začal si ji prohlížet způsobem, z něhož jí běhalo mrazivé mravenčení po zádech.

„Taký umí vařit. Je čistotná. A velmi poslušná,“ ozval se za ní hlas její matky. Najednou bylo daleko složitější zachovat klidnou tvář.

To už si ruce na prsou založil i ten tlustý. Dívka mezi nimi těkala očima.

„No dobře,“ rozhodl ten hubený, svěsil paže a narazil si klobouk zpět na hlavu. „Vem ji s sebou. Prodáme ji v En-Za-heeru jednomu z těch nadutých pávů.“

„Počkejte!“ vykřikla dívka, jakmile ji otrokář popadl za ruku. „Moje matka musí jít se mnou.“

Otrokář si odrkl, jako by na takový požadavek ani nehodlal odpovídat.

„Prosím. Já ji potřebuju. Ona...“

Hubenému otrokáři se zablýsklo v očích a dívka ve vzduchu zavětřila pach jeho vzteku. Smrděl jak zkažené mléko. Už otevřel ústa, ale v tu chvíli k ní přispěchala její matka a popadla ji za ramena.

„Je mladá a vyděšená,“ bránila dceru spěšně. „Neví, co mluví. Já chápu, že s ní jít nemůžu.“

Pak si ji matka otočila čelem k sobě. Pořád ji držela za ramena. Tehdy poprvé od chvíle, kdy ta noční můra začala, v sobě dívka našla odvahu podívat se matce přímo do očí. Měla je zářivě jantarově zelené, stejné, jako ona své jedno barevné oko. V tom zlomku vteřiny si vryla do paměti matčinu známou tvář. Její výrazné lícni kosti i tmavá obočí rámuující její pronikavý, vyrovnaný pohled. Nikdy nezažila, že by matkou něco viditelně otrásl nebo jí něco nahnalo strach. Což se nezměnilo ani té noci.

„Tam, kam jdeš, tě nemůže doprovodit nikdo z nás, Tisaa-nah. Ale všechno, co potřebuješ k přežití, máš v sobě. Teď mě dobře poslouchej. *Využij* to.“

Dívka přikývla. V očích ji pálily slzy.

„Nikdy se neohlížej. A nikdy nepochybuji, že je správné vystoupit z řady a říct: *Já si zasloužím žít.*“

„Ty si *taky* zasloužíš žít,“ vzlykla dívka. Doly znamenaly rozsudek smrti. To věděl každý.

V matčině výrazu se zavlhla smutná nejistota. „Přestaň s tím,“ řekla a setřela dceři slzy, dřív než jí skanuly z očí. Nic víc. Pak ji naposledy políbila na čelo. Na rozloučenou.

Potom se napřímila, se zdviženou bradou přejela pohledem oba otrokáře a rozhlédla se po svých lidech spoutaných k sobě provazy a řetězy. Nikdy nevypadala víc královsky než v tu chvíli. Její vznešenost brala dech, dokonce i když se nechávala sama spoutat.

Thlustý otrokář dívku odvedl do jejich povozu, zatímco ten hubený odvedl zbytek obyvatel její vesnice někam pryč. Ocitla se mezi pytli zrní a krabicemi plnými kýčovitého zboží. Zády se opřela o nezbroušenou prkennou stěnu. Z jejích přátel a členů rodiny se brzy staly jen stříbřité siluety vedené dlouhou postavou s rovnými zády a zdviženou bradou. Matku kráčející v čele průvodu si nešlo splést.

Vesnice za nimi hořela zářivě oranžovými plameny.

Nikdy ji nenapadlo, že by se to mohlo seběhnout tak rychle. Tak tiše. Netrvalo ani hodinu a život se jí od základů změnil, rozplynul se do noci jako jeden z jejích světélkujících motýlů.

„To pro matku neuroníš ani slzičku?“ ohlédl se na ni jeden ze žoldáků a hlasitě si odfrkl. „Zírám.“

„Oni už jsou takoví,“ prohodil otrokář věčně. „Nepotrpí si na sentiment.“

To vy jste tohle způsobili, chtělo se jí křičet. *Vy jste odmítli vzít ji se mnou.* Chtěla řvát. Chtěla plakat. Chtěla se zhroutit na špinavou prkennou podlahu a začít do ní bezmocně bušit holými pěstmi a vzlykat, dokud se nepozvrací.

Místo toho seděla bez hnutí, rovně a se zdviženou bradou ve snaze napodobit matčinu sílu. Zatínala zuby tak silně, že jí z kraje rtu začala na jazyk stékat teplá železitá krev. Na čele ji pálila ozvěna matčina polibku.

Všechno, co potřebuješ k přežití, máš v sobě, řekla jí. Krom propocené noční košile neměla žádný majetek. Věděla však, že má nástroje, a taky si je během té dlouhé temné jízdy do města znovu a znovu v duchu přepočítávala. Má svůj nezvyklý vzhled, který se jednoho dne snad promění v něco, co bude vzbuzovat touhu. Je dobrá posluchačka. Umí se rychle učit. Má svou magii. Stříbrné motýlky a líbivé iluze, ale co je důležitější, také schopnost *vyčítit*, co se po ní chce. Nejcennější ze všeho však byl dar, který jí matka dopřála. Svolení udělat cokoli, co bude třeba k přežití. Nemuset se omlouvat, nemuset si nic vyčítat. Byla odhodlaná udělat cokoli. Jen plakat ne.

ČÁST PRVNÍ:

KŘÍDLA

KAPITOLA 1

O OSM LET POZDĚJI

Raz, dva, tři...

Při tanci si neustále počítám. Pravdou je, že jsem špatná tanečnice. Nejsem si jistá, zda vůbec věřím na existenci nadání, nicméně i kdyby ano, musela bych uznat, že žádné nemám. Přinejmenším co se tance týče. Zjistila jsem však, že mít nadání není nezbytné. Že se dá nahradit dlouhými nocemi a brzkými rány, do krve sedřenýma nohama a úpornou snahou zapamatovat si kroky.

Kdo by potřeboval nadání, když existuje hrubá síla. Síla, které mám i přes křehkou postavu a skromný pohled laních očí víc než kdokoli jiný.

...čtyři, pět, šest...

Otočka.

A potom... plameny.

Usmála jsem se na obchodníka sedícího přede mnou a rozevřela dlaně, aby se mi mezi prsty mohly roztančit modré plamínky. Esmarisovi hosté, z nichž bylo publikum tvořeno, začali obdivně vzdychat. *Ááá. Óóó.* Ve velkém mramorovém sále se shromáždilo několik set lidí. Všichni v těch nejvybranějších šatech. Všude samé zlaté nitě, lehoučký průzračný

šifon a bílá barva. Boháči bílou milují. Možná tím dávají najevo, že si mohou dovolit držet menší armádu otroků, kteří ji udržují bílou.

V tu chvíli se všechna ta těla v bílé nakláněla v němém úžasu ke mně, protože jsem z dlaně vypustila hejno svých příznačných průsvitných motýlů. Na čtyři tucty jich zamávalo křídly a vzneslo se ke stropu, kde se motýlci rozplynuli v obláčky modrého kouře.

Všichni až na tři.

Ti se rozletěli ke třem konkrétním mužům v publiku, začali jim kroužit kolem krku, a než se vypařili, pošimrali je křídly na tvářích.

Všichni tři sebou trochu trhli při zjištění, že motýli směřují k nim, ale jakmile si uvědomili, že jde o neškodnou vzdušnou iluzi, více či méně se zasmáli. Celou dobu ze mě nespustili oči. Poznala jsem, že doslova prahnou po možnosti zasypat mě mincemi, pokud správně využiju svých schopností.

Nejprve jsem se rozhodla soustředit se na toho nejmladšího. Mohl být jen o pár let starší než já. Měl světu co dokazovat. Přišel čerstvě k penězům. Přitančila jsem k němu blíž, koketně mu přejela prsty po rameni a současně se mu otřela myslí i o ducha. Ochutnala jsem vzduch okolo něj, abych našla jeho myšlenky a preference. Zjistila jsem, že o mě mu ve skutečnosti vůbec nejde. Jeho pozornost se neustále upínala k Serelovi, jednomu z Esmarisových pohledných tělesných strážců, který hlídkoval v rohu sálu.

To nebylo na škodu. Nemusí mě přece hned toužit zatahnout do postele, aby posloužil svému účelu. Naopak, mou situaci to spíš zjednodušovalo. Jistě se bude ze všech sil snažit spíš projevit mužný zájem o spoře oděnou tanečnici než o spoře oděného strážce jako Serel. Navíc až dotančím, nebude se pokoušet zastihnout mě někde o samotě.

Struny harfy drnkaly dál, ale já bych se obešla klidně i bez doprovodu. Měla jsem tanec naučený. Nepřestávala jsem

pohybovat nohama, ani když jsem obchodníka objala kolem krku. „Něco jsem si u vás zapomněla,“ zavrňela jsem, pohládila ho po čelisti a ukázala jednoho z blyštivých motýlů. „Líbíte se mu. Chtěl byste si ho nechat?“

Mladý kupec se na mě usmál. Byl pohledný. Měl zvlněné hnědé vlasy a velké jantarové oči orámované tak dlouhými řasami, že jsem mu je záviděla.

Vedle Serela by mu to vážně slušelo.

„Rád,“ odpověděl a pronikavě se na mě zadíval, přestože jeho myšlenky mě utvrzovaly, že ve skutečnosti o něj vůbec nestojí. Ve skutečnosti chtěl jen všem ukázat, že se neztratí ani v sále plném takových boháčů, dokonce ani před samotným Esmarísem. Natáhl ke mně ruku, jako by si ode mě chtěl zářivého motýla převzít, ale já se zavlnila a nesměle se usmála.

„Co mi za něj dáte?“

Za ním jsem krátce zahlédla Esmarise. Jeho oděv měl sytě rudou barvu, tudíž v moři bílé doslova vyčníval. On konec konců nemusel nikomu dokazovat své bohatství ani postavení volbou oblečení. Od shromážděného davu se však lišil i něčím jiným. Jakousi aurou chladné autority. Jako by kráčel po světě v přesvědčení, že se všichni uzpůsobí jeho vůli. Což se zpravidla dělo.

Právě rozmlouval s jedním z hostů. Tvářil se mírně znuděně. Černé prošedivělé vlasy měl svázané do nízko posazeného culíku, z něhož mu vyklouzl jeden neposedný pramen. Neustále si ho uhlazoval za ucho. Najednou uprostřed pohybu zvedl oči a podíval se na mě. Naše oči se střetly jen na zlomek vteřiny, než opět nezaujatě obrátil pozornost ke svému hostu.

Skvěle. Zpravidla nejednal majetnický, ale chtěla jsem si být jistá.

„Už máte můj obdiv,“ pokynul mi mladý obchodník. Nezvednout oči v sloup mi působilo fyzickou bolest.

„Toho si velmi cením,“ zavrňela jsem. „Ale velkou cenu má jistě i můj motýl, nemyslíte?“

Motýl rozechvěle zamával křídly. Sevřela jsem ho v dlani, a poté co jsem ji znovu rozevřela, skvěla se v ní malá skleněná verze mé iluze. Byla jsem na sebe pyšná a na okamžik jsem musela sošku taky obdivovat. Tohle číslo jsem do svého vystoupení přidala teprve nedávno.

Kupec zvedl obočí a věnoval mi překvapený pohled.

„Pro vás.“

„To je neuvěřitelné.“ Jeho milý úsměv přerostl ve skutečné nadšení. V jeho užaslém výrazu jsem zahlédla, jak asi vypadal v dětství, když ho nadchl nějaký akrobat nebo lesklá bublina v cirkuse. Pak opět upřel podmanivé oči ke mně a naše duše se na okamžik skutečně propojily.

Sáhl do kapsy. „A tohle je pro *tebe*,“ řekl a vyměnil skleněného motýla za pět zlatých mincí.

Pět.

Zlatých.

Zamrkala jsem na ně. Na okamžik mi tím vyrazil dech. Nejsem blázen. Věděla jsem, že má dobrý důvod nechat mi ty mince hlasitě zacinkat v dlani a učinit tak úplně přede všemi. Bylo od něj odvážné, téměř drzé, odměnit mě penězi, aniž předtím vyhledal pohledem Esmarisův tichý souhlas. Natož *takovými* penězi. Mnozí páni neměli rádi, když jejich otrokyně získaly vůbec nějaké peníze. A ještě víc jich nemělo rádo, když jim je dal nějaký jiný muž. Esmaris byl v obou těchto ohledech celkem liberální, nicméně *pět zlatých* překračovalo hranici dobrých mravů, ať se na to člověk podíval jakkoli.

Tiše a dvě.

Nečekala jsem, že na tu sumu dosáhnu právě dnes v noci. Nebo zítra. Nebo pozítří. Považovala jsem za štěstí, když jsem z Esmarisových večírků odcházela třeba s deseti stříbrnými.

Tiše a dvě. Tiše a dvě.

„Díky,“ vyrazila jsem ze sebe. Dokonce jsem to zapomněla říct koketně. Sevřela jsem mince v dlani, vychutnala si jejich tíhu a schovala je do hedvábného váčku u pasu. „Díky.“

Muž na mě s úsměvem kývl. Netušil, co pro mě právě udělal.

V duchu jsem překypovala vzrušením a nadšením. Na okamžik jsem se v nich i ztratila. Pak mě však zpěv harfy znovu strhl do reality a já si uvědomila, že jsem málem promeškala nástup.

Chtělo se mi poskakovat štěstím a točit se dokola a smát se a smát. Ale musela jsem tančit ještě celé hodiny. Tak jsem si v duchu začala znovu počítat.

Raz, dva, tři, čtyři...

Než jsem od něj odtančila, pohladila jsem ho prsty po tváři a zajela jimi do obdivuhodně hustých kadeří. Usmívala jsem se na celé kolo. Vznášela jsem se nad mramorovou podlahou a Serel se na mě z druhé strany sálu zadíval s tichou otázkou v očích. V odpověď jsem se rozzářila ještě víc. Možná pochoopil, co to znamená.

Tisíc a dvě.

Tisíc zlatých byla cena mé svobody.

KAPITOLA 2

„Jeden tisíc,“ vydechl Serel číslo, které mi vířilo myslí celou noc, a obdivně hvízdal. Pak si pročísl rukou plavé vlasy a odhrnul si je z čela. „Dokázala jsi to. Jak se ti to vůbec podařilo?“

„Osm let,“ zamumlala jsem spíš sama pro sebe, protože ani část mého já tomu stále nemohla uvěřit. „Osm let práce.“

Sepjala jsem si ruce na břicho a zamrkala do stropu. Leželi jsme se Serelem na podlaze mého skromného pokoje. Vyčerpání. Večírek probíhal až do brzkých ranních hodin, a ačkoli Serel byl zjevně připraven odplížit se k sobě a zřítit se do postele, já ho zatáhla do té své. Potřebovala jsem to *někomu* říct. A tolik jsem důvěřovala jenom jemu.

Dobře jsem věděla, že neusnu. Byla jsem tak nadšená, že se mi i po několika hodinách chvěly ruce. Ničilo mě, že se s Esmarisem nemůžu sejít ještě dnes v noci, vysypat mu na stůl tu hromadu zlata a odkráčct. Na soukromou schůzku se mnou si nejspíš najde čas nejdřív zítra nebo pozítří.

„*Mně* nikdy neřekl, že bych si mohl koupit svobodu,“ zabručel Serel.

„Já se ho na to zeptala.“

„Jak jinak.“

„No... spíš jsem se té informace vysloveně dožadovala.“

„*Jak jinak.*“

Tiše jsem se zasmála. Vzpomněla jsem si, jak bohatá jsem si připadala, když jsem na jedné z jeho oslav vystupovala poprvé a jeho hosté mi sem tam hodili nějaký ten stříbrňák. Zhruba po roce, co mě Esmaris vlastnil, se mi podařilo naspořit padesát stříbrných – to jest půl zlatáku. Mně, malé dívce z vesnice, která žila především z obchodu, to přišlo jako obrovská částka. Jakmile jsem získala padesátý stříbrňák, vydala jsem se za Esmaristem, složila mu mince do dlaní a oznámila mu, že si tímto kupuju svou svobodu. „To je jistě víc než dost,“ prohlásila jsem sebejistěji, než jsem se cítila. Už tehdy jsem dobře věděla, že v tomhle životě je třeba všechno správně prodat.

Měla jsem štěstí. Kterýkoli jiný majitel by mě za podobný výstup patrně nechal zbičovat. Zpětně nechápu, jak je možné, že jsem si tehdy neuvědomovala, jak velké mám štěstí. Štěstí, že mě Esmaris měl odjakživa upřímně rád. Když jsem s tím za ním tehdy přišla, v koutcích úst mu zacukal úsměv, přestože jeho tmavé oči na mě hleděly s typickou přísností. „Ty máš daleko vyšší cenu než padesát stříbrných, Tisaa-nah,“ sdělil mi.

„Tak tedy sedmdesát pět?“ navrhla jsem. Esmaris se opřel v křesle a založil si ruce na prsou.

„Máš cenu tisíce zlatých,“ oznámil mi nakonec. „To by mohla být cena za tvou svobodu.“

Tehdy jsem si takové peníze ani neuměla představit. Vlastně se mi to moc nedařilo ani po všech těch letech. Ani ve chvíli, kdy mi skutečně patřily.

Od té doby jsem pečlivě sledovala situaci na trhu s otroky. Takže jsem si ověřila, že tisíc zlatých je za někoho jako já dosti přemrštěná cena. I ryzí Valtainku s dokonale bílou pletí a dokonale stříbrnými vlasy jsem viděla prodanou za devět set. I kdybych se naučila sebelepší kouzla a nacvičila sebelepší tanec, pořád jsem smíšená. Jedno zelené oko a místy prosvítající bronzová plet mou cenu významně srážejí dolů.

Jenže tolik jako po svobodě jsem netoužila po ničem jiném. A pokud za ni Esmaris chtěl dostat tisíc zlatých, nezbývalo mi než je nějak sehnat.

Což se mi podařilo. Nakonec se mi to podařilo.

„Byl pohledný,“ prohodil Serel. „Ten host, myslím. Měla jsi ho po představení vyhledat a znovu mu poděkovat,“ mrkl na mě spiklenecky.

„To bylo jen naoko,“ mávla jsem rukou. „Zajímal jsi ho spíš ty než já.“

„Vážně?“ vyhrkl Serel zaraženě. „Proč jsi mi to neřekla dřív? Něco takového se ještě nestalo.“

„Protože by ses do toho nechtěl zamotat.“

„Ale chtěl!“

„No dobře, omlouvám se. Nemyslelo mi to,“ dodala jsem a zadívala se do jeho unavených modrých očí. „Aspoň to budeš vědět, až dorazí příště.“

„Po tom, co předvedl, ho už nejspíš nikdy nepozvou,“ povzdechl si Serel. Ačkoli to ani jeden z nás neřekl nahlas, oba jsme věděli, že to je nejspíš dobře. Flirtovat se zámožnými je pro lidi jako my extrémně riskantní. To mi život dopřál pocítit na vlastní kůži. Tehdy jsem z té lekce vyvázla se zlomeným srdcem a deseti ranami bičem do stehů. Na jizvách bych je mohla pořád přesně spočítat.

A kdyby někdo přistihl Serela s bohatým *mužem*? Znamenalo by to trest smrti. Bez diskuze.

Následovalo dlouhé ticho. Už jsem myslela, že Serel konečně usnul, když se mě tiše zeptal: „Tak co bude teď? Řády?“

Přikývla jsem. „Řády.“

„Budu upřímný,“ zašeptal. „Nikdy jsem nevěřil, že se to stane.“

Já taky ne, chtěla jsem říct, ale mám takové pravidlo – nikdy nepřiznávat nejistotu nahlas.

„Jsem na tebe pyšný, Ti. Jestli si to někdo zaslouží, tak...“

„Ty si to taky zasloužíš. Všichni si to zasloužíme.“

Něco si *zasluhovat*. To slovo nenávidím, ačkoli jsem se ho tak dlouho držela.

„I na nás dojde,“ prohodil jednoduše, věčně.

Posadila jsem se, nohy složila pod sebe a zadívala se na něj. Ležel a podpíral si hlavu rukama. Serel tak snadno viděl v lidech i v životě to nejlepší. Zpočátku jsem myslela, že je to jen maska, za níž se schovává – stejně jako já ve svých svůdných tancích a nacvičené sebejistotě. Ale brzy jsem pochopila, že Serel to myslí upřímně. Že tomu doopravdy *věř*. Přestože byl jeho příběh stejně krvavý jako ten můj.

Tu lidskost jsem v něm rozpoznala hned na první pohled. Jednou jsem Esmarise doprovázela na krátké obchodní cestě do sousedního města a měla jsem příležitost sedět za ním a prohlížet si řady otroků prováděných po tržišti. Bylo to hrozné. Ve vzduchu visela nesnesitelná bolest a zděšení. Trhaly mi tělo i duši. Jako bych musela prožívat nejhorší den života desítek lidí najednou. Navíc mi to všechno připomínalo ten můj.

Avšak Serela jsem si všimla i přes všechny emoce, které mnou zmítaly. Zastavil se, aby trochu povzbudil mladší dívku vedle sebe. Mladší, než jsem byla já v době, kdy jsem stála na jejím místě. Přestože si tím od otrokáře vysloužil vztek-lý křik a švihnutí bičem, tomu děvčátku věnoval naprosto upřímný úsměv. Serel byl vysoký a svalnatý, ale já viděla jen jeho velké modré oči a vlídnou tvář, která působila téměř dětsky jemně.

Kdyby ho nekoupil Esmaris, skončil by u nějaké žoldácké frakce a stal by se jedním z mužů, kteří oné noci před všemi těmi lety vyhnali členy mé rodiny z postelí. Což jsem nechtěla dopustit. „Co tamhleten?“ pošeptala jsem Esmarisovi. „Přesně někoho takového hledáte.“

Pokud Esmarise zarazilo, že jevíím takový zájem právě o toho pohledného mladíka, a přemítal proč, nedal to na sobě znát. Po krátké úvaze zvedl ruku a Serel byl jeho.

Notnou část té noci jsem strávila v jeho posteli, jako by očekával, že mu svůj požadavek nějak vynahradím. Ale stálo to za to, protože Serel se brzy stal nejlepším přítelem, kterého jsem kdy měla. V mém starém životě i v životě otrokyně.

Nyní jsem se na svého přítele dívala s rostoucím knedlíkem v krku. Neuměla jsem to vysvětlit, ale zaplavily mě emoce. Na okamžik mi dokonce problesklo hlavou, že bych svými penězi mohla zaplatit svobodu *jemu*. Byl lepší člověk než já. Zasloužil si ji víc.

„Vrátím se pro tebe,“ hlesla jsem. „Pro vás pro všechny. Vybuduju si známosti, získám zdroje...“

Serel mě poplácal po koleni, jako by chápal, že mě sžírá pocit viny. „Já vím, že ano.“

Nakonec to už chudák Serel nemohl vydržet a vrátil se k sobě do pokoje, aby se konečně trochu vyspal. Já osaměla. Sice jsem byla vyčerpaná, ale věděla jsem, že nemá smysl snažit se odpočívat. Místo toho jsem začala chodit po pokoji sem a tam.

Vzhledem k tomu, že byl jen o málo větší než moje postel, poněkud se mi z toho točila hlava. Měla jsem v něm ale čisto a uklizeno. Pěkný nábytek, a dokonce i několik dekorací. Esmaris mi občas ze svých cest přivezl malý dárek, které jsem si vystavovala na poličky. Za nejvzácnější jsem však považovala ty, které pocházely z Ary.

Z Ary, malého, tisíce mil vzdáleného ostrova, který vešel v povědomí především jako domov dvojitého řádu. Řádu Půlnoci a řádu Úsvitu.

Z Ary, místa, kam se vydám, jakmile si koupím svou svobodu.

Z toho pomyšlení – nebo z toho chození sem a tam nebo z vyčerpaní nebo z kombinace všech zmíněných faktorů – se mi začal zvedat žaludek. Klesla jsem na podlahu a vytáhla ze

spodní police knihovny starou ošoupanou dřevěnou krabicí. Měla jsem v ní pár cetek (kamínek z arských pláží nebo několik ústřížků papíru s kruhovým písmem) a několik knih. Vzala jsem tu s jednoduchou modrou obálkou, která neměla jiné označení než znamení stříbrného měsíce a zlatého slunce na přebalu.

Symboly řádů.

Otevřela jsem ji a začala v ní listovat. Prsty jsem přejížděla po ilustracích, po inkoustových liniích, po stále ještě ne důvěrně známém písmu a v duchu si trénovala arštinu. Zastavila jsem se u jedné velké ilustrace, která zabírala celou dvoustranu. Zobrazovala zakladatele řádu Půlnoci a řádu Úsvitu, Rosiru a Araicha Shelaeneovy. Kolem postavy Rosiry se vlnily modrofialové linky a její bílé vlasy kontrastovaly se siluetou měsíce, zatímco Araich stál v ohnivém kruhu. Uprostřed, ve vazbě knihy, se navzájem dotýkali rukama.

Rosira představovala Valtainy, mágy s bělostnou pletí a vlasy, z nichž sestával řád Půlnoci. Araich představoval Solariny, nositele nevaltainské magie, z nichž sestával řád Úsvitu. Jejich magická moc se doplňovala a odporovala si zároveň. Jako dvě strany jedné mince.

Tu knihu mi spolu se všemi ostatními tretkami z Ary daroval Zeryth Aldris. Cestovatel a vysoce postavený člen řádů, který u Esmarise občas na několik dnů pobýval. Ihned mě zaujal. Do té doby jsem se nesetkala s nikým, kdo by se mi byť vzdáleně podobal, ačkoli jeho pleť i vlasy byly na rozdíl od mých dokonale bílé. Byl to ryzí Valtain. Chodila jsem za ním jako ztracené štěně. Byl na mě hodný a zdálo se, že rád uspokojuje mou zvědavost. Poslouchala jsem ho klidně celé hodiny, zatímco mi lámanou therenštinou vyprávěl o řádech a jejich historii.

Přes den jsem pozorovala, jak Zeryth hovoří s Esmarise a jeho šlechtou. Pozorovala jsem, jak se na něj lidé usmívají, jak uctivě s ním jednají a s jakým respektem na něj pohlíží. Se stejným strachem, s jakým mnozí z nich pohlíželi výlučně na Esmarise.

Tehdy jsem si uvědomila, že jakožto člen řádu Půlnoci má Zeryth velké zdroje. Podporu. Ochranu. A především moc.

Všechno, co jsem já potřebovala ke splacení ceny, kterou za mé přežití zaplatila má rodina. Všechno, co jsem potřebovala, abych se někým *stala*.

„Mohla bych se stát členkou řádu i já?“ zeptala jsem se Zerytha jednou s pohledem upřeným na pískovou barvu, která mi místy prosvítala na dvou prstech.

„Rozhodně,“ odpověděl a věnoval mi tak okouzlující úsměv, že se z něj mé čtrnáctileté já div nerozteklo. „I když jsi smíšená, pořád jsi Valtanka.“

Větší povzbuzení jsem nepotřebovala.

Od toho dne jsem se nesoustředila na nic jiného. Studovala jsem vše, co s řády jakkoli souviselo. V noci jsem si šeptem četla arštinu a snažila se pochytit z toho zvláštního, složitého jazyka co nejvíc. Během let přijel Zeryth ještě několikrát. Pokaždé mi přivezl z řádu nějakou drobnost a odpovídal na mé nekončící otázky.

Slíbil mi, že pokud se do Ary někdy dostanu, představí mě řádům. Doufala jsem, že bude připraven svůj slib i splnit.

Přeběhl mi mráz po zádech. Podívala jsem se na své ruce, v nichž jsem svírala zažloutlé stránky, a zjistila, že se mi třesou.

Kdepak, dnes v noci rozhodně neusnu, to je jisté.

Zůstala jsem vzhůru, než skrz závěsy v okně začaly prosvítat paprsky úsvitu. Přečetla jsem každou knihu, kterou mi Zeryth kdy dal. Od začátku do konce. Cvičila jsem všechny známé arské fráze a ty, které jsem úplně neuměla, jsem opakovala tolikrát, dokud i ony nezněly jistě. Hlavu jsem si naplnila tolika plány, že v ní nezbylo místo ani na strach, ani na nejistotu.

Hodiny. Už zbývaly jen hodiny, než se změní vše, co jsem dosud poznala.

Doufala jsem, že jsou na mě připraveni.

A že já jsem připravena na ně.

KAPITOLA 3

Jeden by čekal, že po všech těch letech mě Esmaris nebude až tak zneklidňovat. Žila jsem s ním sedm let a dalo by se říct, že jsem ho patrně viděla ve více kompromitujících polohách než kdokoli jiný. Přesto se mi pořád stávalo, že mě při každém setkání s ním zarazilo, jak i vzduch v místnosti jako by mu dělal místo.

I tohle byl jeden z těch případů.

Stál před oknem ve své pracovně, zády ke mně. V červeném oděvu, stejně jako na tom večírku, ačkoli tentokrát zvolil tmavě vínové brokátové sako. Ruce měl sepjaté před sebou a široká ramena dokonale rovná. Ten člověk se snad nikdy nehrbil.

Ani se na mě nepodíval. Opakovala jsem si, že nemám jediný důvod být nervózní. Jedná se o jednoduchou obchodní transakci. Nic víc, nic míň. Před dveřmi Esmarisovy pracovny jsem krátce zahlédla Serela, který byl jeho oblíbeným osobním strážcem. Vešla jsem povzbuzena vzpomínkou na letmý povzbudivý úsměv, který mi věnoval.

Přesto se mi potily dlaně.

Tak řekni něco, pobízela jsem Esmarise v duchu.

„Jeden tisíc,“ procedil, jako by mě slyšel. Pořád se na mě ani neohlédl. „To je nezanedbatelná částka.“

„Nezanedbatelně vyšší než padesát stříbrných, které jsem vám nabídl poprvé,“ odpověděla jsem lehkým tónem, do něhož našťestí nepronikla úzkost svírající mě uvnitř.

„To rozhodně,“ přikývl Esmaris. Konečně se ke mně otočil a jeho tmavé oči mě probodly přísným pohledem. Před jedním okem se mu pohupoval neposedný pramen prošedivělých vlasů. Tohle byla jediná nedokonalost, kterou jsem na jeho vzhledu našla. Vše ostatní – dokonale padnoucím oblečením počínaje a zastřiženými vousy a perfektně uhlazenými staženými vlasy konče – vypadalo bezchybně. Sice už mu muselo táhnout na šedesát, avšak jeho tělo jako by patřilo daleko mladšímu muži.

V duchu jsem se opatrně natáhla k tomu, co mezi námi zůstávalo nevyřčeno, ve snaze vycítit jeho pocity nebo myšlenky. Esmaris byl neústupný a nepoddajný a nikdy nebylo snadné poznat, na co myslí, ale přesto se mi v něm občas podařilo něco zahlédnout, zvláště když se mnou byl spokojený.

Ted jsem nepoznala vůbec nic.

„Vlastně mám jeden tisíc a dva zlaté,“ upřesnila jsem. „Jsem ochotná vám vyplatit i ty dva navíc, protože jste toho pro mě tolik udělal,“ dodala jsem, balancujíc na tenké hranici mezi pravdou a žertem, vděkem a flirtem. Snažila jsem se polichotit jeho ego a připomenout mu, proč mě má rád.

Nevyvolala jsem však žádnou reakci. V hloubi srdce mě dotčeně píchlo. Nechtěla jsem se nad tím příliš zamýšlet, ale malá, malinká část mého já zjevně z nějakého důvodu toužila udělat na něj dojem.

„Opravdu je máš?“ zavrčel a kývl bradou k váčku, který jsem přinesla a položila si ho k nohám. Byl překvapivě těžký. Ukázalo se, že na tisíc zlatých je potřeba spousta kovu.

„Ano.“

„Ukaž.“

Poslechla jsem, zvedla váček, položila mu ho na stůl a otevřela. Jakmile jsem to udělala, jediným rychlým pohybem ho

popadl, obrátil vzhůru nohama a rozsypal mince po stole. Mít zavřené oči, znělo by mi to jako cinkání zvonků. Některé se skutálely na zem.

Stáli jsme v ohlušujícím tichu, dokud cinkání neustalo.

„Mám tě je nechat přepočítat?“ procedil.

„Pokud si to přejete, udělám to. Jsou všechny.“

„Pak je to opravdu nezanedbatelná částka. Jak ses k ní dopracovala?“

Jak jsem se k ní dopracovala? Všelijak. Udělala jsem vše, co bylo potřeba. Vše, co jsem mohla. „Učinila jsem se cennou, kdekoli to bylo možné,“ odpověděla jsem.

A podívejte, čeho jsem dosáhla. Dokonce i věci, za které jsem na sebe nebyla pyšná, za to stály. V koutcích úst se mi usadil spokojený úsměv.

„Co to znamená?“ sykl Esmaris.

Úsměv ze rtů mi ihned zmizel.

Tak tohle se nepovedlo.

„Učila jsem se od vás,“ řekla jsem rychle a popošla k němu.

„Obchod je jen otázkou...“

„Pro takové peníze ses musela kurvit!“

Jeho odpor – *rozzuřenost* – rozčísila vzduch tak mocně, že jsem měla pocit, jako by mi dal facku.

To nechutné slovo, které na mě tak vychrlil, mi na chvíli vyrazilo dech.

Sama jsem si ho takhle nikdy nepřipustila. Ranilo mě víc, než jsem čekala.

„Ne, to...“

To jenom jednou. Tu myšlenku jsem hbitě zaplašila a připomněla si, že nelituju ničeho, co jsem udělala.

„Oba víme, že nejsem *blupák*. Takové peníze jsi jinak získat nemohla!“

„Vydělala jsem si je prací. Pracovala jsem pro každého, kdo byl ochotný si mě najmout. Tančila jsem, kouzlila, drhla podlahy...“

Pravda. Opravdu jsem si je vydřela. Ta ojedinělá noc mi vynesla jen sto mincí z celé částky. Za zbytkem stály hodiny a hodiny potu.

„Měďáky snad, ale tohle?“ odfrkl si tak nenávistně, že mi popraskal tvář. „Nechal jsem tě vydělávat si tancem stříbrňáky. Ale nikdy jsem ti nedovolil se pro ně kurvit! Takhle mě zostudit!“

„To bych nikdy neudělala,“ prohlásila jsem s předstíranou dotčeností.

„Tisíc zlatých jsi měla vydělávat patnáct, dvacet let!“ vpálil mi do očí.

Patnáct let.

V tu chvíli mi došlo, že Esmaris nikdy nečekal, že bych dokázala nastřádat tak nesmyslně vysokou částku. Aspoň ne dokud na jeho vkus příliš nezestárnu nebo příliš nezestárne on a už mě nebude umět využít.

Jeho vztek mi duněl v uších, v hlavě i pod kůží, ale rychle ho vytlačoval můj vlastní.

„Přinesla jsem stanovenou cenu. Za ty peníze si můžete pořídit čistou Valtainku, pokud chcete. Krásnější a nadanější, než jsem já.“

„Otrokům nepřisluší uzavírat obchody! Já tvoje peníze nepotřebuju!“ vyštěkl na mě. „Zapomněla jsi, co jsi.“

Sevřel se mi žaludek.

„Uvědomuješ si vůbec, jak dobře s tebou zacházím?“ vyprskl, napřímil se, sepjál ruce za zády a probodl mě pohledem. Nastalo ticho. Očekával odpověď, ale já se najednou nezmohla ani na slovo.

Já tvoje peníze nepotřebuju.

Měla jsem jeden jediný plán. Jeden jediný cíl. On teď zbořil jeho základy a já měla v tu chvíli strach, že se mi duše zřítí do hlubin.

„Tak uvědomuješ?“

„Ano, Esmarisi.“

„A stejně ses tolik vynasnažila, abys mohla odejít,“ podotkl tak tiše, že to bylo sotva slyšet.

V tu chvíli mě to praštilo do očí všechno najednou. Okolní vzduch tím doslova čpěl. Čpěl skrytým pocitem, který podbarvoval Esmarisův hněv.

Bolestí.

Mlčky jsme na sebe zírali. Upřeně jsem sledovala vrásku mezi jeho obočím, jedinou známku jeho dobře střežené zranitelnosti.

Stál přede mnou muž, který mi způsobil tolik jizev. Který mě zotročil, zlomil mě, podvolil si mě, tloukl mě. Zároveň to však byl muž, který si pamatoval mou oblíbenou barvu, který se mnou po jedné z mých nočních můr zůstal vzhůru celé hodiny, který se na mě usmál s podivnou hrdostí v očích, když jsem si k němu kdysi přišla pro svou svobodu.

Naklonila jsem se k němu a opřela se dlaněmi o stůl. Ke zpoceným rukám se mi přilepily zlaté mince.

Dokázala jsem ze sebe vyrazit jediné. „*Prosím.*“

Esmaris se na mě dlouze zadíval. Tajila jsem dech.

Prosím, udělej to pro mě. Pokud na mně kdy nějaké části tvého já aspoň trochu záleželo. Prosím.

Pak jako bych slyšela bouchnutí dveří a Esmarisův sotva znatelný vnitřní konflikt zmizel pod ledovým příkrovem.

„Pryč od mého stolu. Na kolena.“

Já tvoje peníze nepotřebuju.

Bohové, co si počnu?

„Říkám na kolena!“

Klesla jsem k zemi tak ztěžka, že jsem si sedřela kolena o naleštěnou podlahu.

Já tvoje peníze nepotřebuju.

Jeho hlas a tříštění mých snů mi znělo v hlavě tak ohlušivě, že jsem neslyšela nic jiného.

Neslyšela jsem, jak Esmaris přešel po místnosti. Neslyšela jsem, jak se vrátil a stanul nade mnou.

Já tvoje peníze nepotřebuju.

Neslyšela jsem, když vzduch rozčíslo prásknutí biče.

Nicméně i přes to zatmění jsem rozhodně ucítila *bolest*, která jako by mi rozsekla záda vejpůl. Z hrdla mi uniklo tiché zasténání.

Prásk.

Druhá rána.

Prásk.

Třetí.

Bičoval mě dál a dál a dál.

Prásk. Prásk. Prásk.

Pět. Deset. Dvanáct. Šestnáct.

Já tvoje peníze nepotřebuju.

Co jen budu dělat?

Odmítala jsem křičet. Odmítala jsem plakat, dokonce i když jsem se musela kousat do rtu až do krve. Stejně jako té noci před všemi těmi lety. Té noci, kdy jsem opustila rodinu i matku, protože právě ona věřila, že dokážu něco víc. Že můžu *být* něčím víc.

Prásk.

Dvacet.

Jenže jsem se spletla, protože Esmaris se mě chystal zabít.

Tím jsem si začínala být i skrz mlhu mizejícího vědomí jistá.

Hodlal mě zabít, protože jsem se smrtelně přepočítala. Ve své naivitě jsem uvěřila, že mi jeho zvrácená a matoucí náklonnost pomůže uniknout. Jenže místo toho mě měla rozdrtit, jelikož Esmaris dokázal jen vlastnit, nebo ničit. A když nemohl jedno, uchýlil se k druhému.

Napadlo mě, jestli to skrz silné dveře slyší Serel. Jestli se mi pokusí pomoci. Doufala jsem, že ne. Stihl by ho za to trest.

Prásk.

Dvacet pět.

Esmaris mě zabije.

Ten *ksindl*.

Jako by ve mně vzplál oheň. Když jsem zaslechla, jak vzduchem sviští Esmarisova paže zvedající se k dalšímu úderu, bez ohledu na spalující agonii jsem se přetočila na záda.

„Jestli mě chceš zavraždit,“ vyprskla jsem, „aspoň se mi při tom dívej do očí.“

Esmaris stál s rukou zdviženou nad hlavou, pohrdavě a krutě se mračil. Bič právě svištěl vzduchem za ním. Košili měl celou potřísněnou mou krví, která se vsakovala do vínového brokátu. Ve tváři se mu zachvělo cosi sotva znatelného. Odvrátil oči od mých.

„Tak *podívej* se na mě!“

Nedostala jsem se tak daleko, abych jednoduše zhasla, jako když zadusí plamínek svíčky. Ne, já ho budu *pronásledovat*.

Jen se na mě podívej, ty srabe. Podívej se mi do očí, podívej se do očí té malé holčičky, kterou jsi před osmi lety poznal. Holčičky, kterou jsi zachránil a potom zničil.

Esmaris se zašklebil ještě děsivěji, jako by mě mohl umlčet tím, že mě sprovedí ze světa.

Prásk.

Dvacet šest. Zakryla jsem si obličej pažemi, ale ani jsem nemrkla, dokonce i když mi bič div neurval špičku nosu.

„*Podívej. Se. Na. Mě.*“

Každou noc budeš v temnotě vídat mé oči, vždycky když zamrkáš, vždycky když se podíváš na dívku, která mě nabrádí...

Dvacet sedm. Paže jsem měla jako v ohni. Pomalu se mi začínalo zatmívat před očima.

PODÍVEJ SE NA MĚ.

Vtom všechno ustalo.

Esmarisova brada sebou cukla ke mně a jeho ruka zamrzla ve vzduchu. Pak se na mě s trhnutím zadívaly i jeho temné oči, jako bych je k sobě strhla provazem, který jsem měla omotaný kolem prstu. Jako bych k němu vztáhla pár neviditelných rukou a *přinutila* ho se na mě podívat.

S nevěřícím úžasem jsem si uvědomila, že jeho mysl držím v dlaních. Na zlomek vteřiny jsem v jeho očích zahlédla, jak se obnažuje. *Ucítla* jsem to.

Pak jako bych se v nich mohla podívat na milion chvil. Na chvíle, které jsem prožila se svým věznětem, milencem, otcem nebo jakousi zvrácenou kombinací všech těchto tří osob.

Snad bych v sobě rozpoznala i nějaké emoce.

Jenže jsem dokázala myslet jen na to, jak křehký v mém neviditelném sevření je. Jak sladce chutná jeho strach, poté co si uvědomil – vlastně poté co jsme si *oba* uvědomili –, že mé schopnosti sahají daleko za tvoření nicotných motýlků.

Jeho strach se proměnil v zuřivost. Nějak vymanil z mého sevření svou paži, znovu se rozmáchl bičem a...

Než jsem si stačila uvědomit, co dělám, škusbla jsem za to neviditelné pouto mezi námi tak mocně, jak jsem jen dokázala.

Ozvala se ohlušující rána. Trhla jsem sebou v domnění, že to bylo prásknutí biče, ale bolest už se nedostavila.

Vzápětí jsem zaslechla náraz. Otevřela jsem oči a spatřila, jak Esmaris zakopl o židli. Ta se převrátila a on padl přede mnou na kolena.

Přinutila jsem se vstát. Málem jsme se v tom pohybu srazili. Nataženou rukou mi dal téměř facku, ale nakonec místo toho jen zachytil pramen mých dlouhých stříbrných vlasů a sevřel ho vší silou, která ho rychle opouštěla.

Otupěla jsem. Strhl mě s sebou na podlahu. Instinktivně jsem se mu zapřela dlaní o hrud'

Podívej se na mě, jako by mezi námi zněla ozvěna mého rozkazu.

Oba jsme ji uposlechli. Ani jsem nemrkla, neuhnula jsem pohledem stranou, jen jsem sledovala, jak z jeho tváře mizí vztek a nechává za sebou tak syrový smutek, že mě rozdrásal snad ještě víc než těch sedmadvacet ran bičem.

„Tisaanab...”

Serelovo zalapání po dechu jsem sotva slyšela. Zvedla jsem hlavu a spatřila ve dveřích svého přítele s rukou na jílci meče. Zděšeně na mě zíral.

Taky že na mě musel být děsivý pohled. Rozervaná záda a celá zbrocená krví vedle mrtvoly nejmocnějšího muže v celém Threllu.

KAPITOLA 4

„*U zapovězených bohů*, co ti to udělal?“

Serel mě chytil za ramena.

Neslyšela jsem ho. Stále ještě jsem hleděla do Esmarisových mrtvých očí, které zíraly kamsi skrz mě.

„Podívej se na mě, Tisaanah.“

Podívej se na mě. Podívej se na mě. Podívej se na mě.

Hřejivé mozolnaté prsty mi zvedly bradu. Serelovy velké modré oči byly opakem těch Esmarisových snad ve všech směrech. Pohled na ně byl jako nádech čerstvého vzduchu, který mi projel až do hloubi duše.

Řekla jsem to jediné, co mi přišlo na mysl. „Je mrtvý.“

Serel sjel pohledem k Esmarisovi. Nezeptal se mě, co se stalo. Věci kolem – hromada zlatáků na stole, moje krev, bič a ta rána, která ho dovnitř přilákala – mu prozradily vše, co potřeboval vědět. Esmarisovo mrtvé tělo jím nijak neotřásl. Občas jsem zapomínala, že můj sladký drahý přítel se zná se smrtí až příliš důvěrně.

„Můžeš vstát?“

Přikývla jsem, ale ani jsem se nehnula. Esmaris pořád ještě svíral v pěsti pramen mých vlasů. Rozechvělými prsty jsem ho z ní vyprostila. Jeho dlaň byla tak teplá, až jsem se lekla, že se po mně začne každou chvíli znovu sápat.

Já ho zabila.

Zabila jsem Esmarise.

Já.

Polila mě taková hrůza, že mi vyrazila dech.

Serel mi pomohl na nohy. Jakmile jsem se pohnula, záda mi sežehla spalující bolest. Bezděky jsem zasténala. V očích mě pálily slzy, ale odmítala jsem jim dát volnost.

„Já vím,“ těšil mě Serel. „Já vím.“

„Co budu dělat?“ zašeptala jsem.

Vždycky jsem měla plán. Vždycky jsem měla cíl. Dokonce i v nejtemnějších chvílích života jsem uměla vyhodnotit, jaké mám možnosti. Ale teď jsem nedokázala myslet. Nedokázala jsem ani dýchat. Nikdy nezískám svobodu.

Esmaris je mrtvý.

Oni zjistí, že jsem ho zabila já.

Popraví mě.

A stejně tak...

Zadívala jsem se na Serela. „Neměl bys tu být. Oni se o tom dozvědí, dozvědí se...”

„Ššš,“ zamumlal tiše, aby mě uklidnil. Pak se s vážným výrazem zadíval na Esmarise, na mě, na bič.

Mysli, Tisaanah, burcovala jsem se. Tak myslí. Toble přece není konec. Toble přece nemůže být konec.

Jenže myslet jsem nedokázala. Jako bych před očima stále měla jen Esmarisův pohled ve chvíli, kdy padal k zemi. Pohled šeptající o zradě.

Byla jsem duchem tak nepřítomná, že jsem si ani neuvědomila, že Serel vytasil meč a zabodl ho Esmarisovi do prsou. Až ten zvuk mě strhl zpět do reality. Odporné mokré křupnutí. Ihned mi bylo jasné, že na něj už nikdy nezapomenu.

„Serele, co to...”

„Ta krev by mohla být jeho. Mohl ho zabít kdokoli. Teď si nebudou jistí,“ prohlásil Serel, poté co vytrhl meč z Esmariseva těla. Na podlahu se řinula další krev.

Bylo mi z toho na zvracení. Musela jsem polknout hořkou žluč. Pak Serel zvedl bič, pevně ho smotal a zavěsil zpátky na jeho místo ve skříni, jako by se ho nikdy nikdo ani nedotkl.

Začalo mi to do sebe postupně zapadat. Začalo mi docházet, co dělá. Co *děláme*.

Popadla jsem ho za zápěstí a zaryla mu nehty do kůže. „Tohle je nebezpečné. Neměl bys tu být.“

„Samozřejmě že měl. Napravíme to,“ řekl, a přestože nám u nohou leželo mrtvé tělo a já měla zakrvácená záda, věnoval mi naprosto upřímný, bezstarostný úsměv. Vůbec jsem tomu nerozuměla. Pak si mě prohlédl od hlavy k patě. „Tvoje šaty. Potřebuješ nějaké jiné. Počkej tu, zajdu k tobě do pokoje a...“

Podívala jsem se na sebe a uvědomila si, že jsem v podstatě nahá. Hedvábné šaty jsem měla rozervané na takové cáry, že sotva držely pohromadě. Po zadní straně nohou mi stékala krev.

„Mám nějaké pláště i tady, v jeho skříni.“

Prosím, prosím, nenechávej mě tu s ním, znamenalo to ve skutečnosti.

Serel přikývl. Došel ke skříni a vybral plášť dost dlouhý na to, aby zakryl většinu mého těla, a snad i dost tmavý a pevný, aby zamaskoval krev.

Esmaris měl moje oblečení zavěšené ve své pracovně vedle svého. Další příklad zvláštní intimity. Znovu jsem měla co dělat, abych se nepozvracela.

Serel si stoupl s pláštěm v ruce za mě a chvíli si mě mlčky prohlížel. „Ta záda ti budu muset zavázat, Tisaanah. Tohle ti obléknu teprve potom.“ Z bolestně omluvného tónu jeho hlasu bylo jasné, že si moc dobře uvědomuje, co to pro mě bude znamenat.

Bohové.

Stačilo posunout ruce dozadu a ta bolest mi vyrazila dech. Před očima se mi roztančily hvězdičky. A to byl jen drobný pohyb. Co teprve až mi Serel bude na zbytky mé kůže

navlékat nepoddajnou látku. A co teprve až mi bude rány převazovat.

Nezvládnou to, nezvládnou to, nezvládnou to. Ta slova jsem nikdy nevyřkla, nicméně ty zatracené šaty mě málem zlomily.

„Prostě to udělej,“ zabručela jsem místo toho a opřela se o okraj Esmarisova stolu.

„Promiň,“ zašeptal Serel a roztrhl mi šaty.

Taková bolest.

Musela jsem vynaložit veškeré zbylé síly, abych nezačala křičet. Když mi omotával trup provizorním obvazem, sice se mi podlamovala kolena, ale držela jsem se zuby nehty stolu.

Ara, opakovala jsem si. Řády. Svoboda. To zvládneš. Nemáš na výběr.

Prožívala jsem takovou agonii, že jsem Serela skoro neslyšela, když mi snad po celé věčnosti oznámil, že se můžu narovnat. Natáhla jsem ruce, aby mi přes ně mohl navléct rukávy pláště, a zapotácěla jsem se.

Myslela jsem, že se pozvracím. Že omdlím. Byla jsem přesvědčená, že se mi stane nejmíň jedno z toho, pokud ne obojí.

Ale nějakým zázrakem se nestalo ani jedno.

„Dokázalas to,“ pošeptal mi Serel nakonec. „Dokázalas to.“

Pokud jsem dokázala tohle, dokážu všechno.

Sice jsem se pořád obávala, že ztratím vědomí, ale donutila jsem se soustředit na rovný postoj. Oči mi sjely na hromadu mincí povalujících se stále ještě na Esmarisově stole. „Budeme je potřebovat,“ hlesla jsem.

Aspoň nepřijdou nazmar.

Serel pochopil a nasypal mi do hedvábného měšce několik hrstí zlatáků. Pak poklekl vedle Esmarisova těla a sundal mu z klopý brož ve tvaru stříbrné lilie. Jeho pečeť.

„Mazané,“ vydechla jsem a znovu se zapotácěla. Brož fungovala jako vyjádření Esmarisova souhlasu v jeho nepřítomnosti. Dával ji sluhům i otrokům, když potřeboval, aby jim byl umožněn přístup i do míst, kam by jinak nesměli.

Serel se na mě starostlivě podíval. „Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Pokud si to budu dostatečně dlouho opakovat, možná se to nějak stane pravdou.

„Už jenom chvíli,“ ujistil mě, vstal, ale pak se zarazil a zadíval se na Esmarisovu mrtvolu.

„Serele...“

„Jen poslední věc.“

S těmi slovy se škodolibě ušklíbl, sklopil bradu a plivl našemu pánovi – tedy někdejšímu pánovi – do chladné nehybné tváře.

„Už můžeme jít,“ řekl pak a společně jsme proklouzli ven.

Obyčejně nejsem typ člověka, který by někoho slepě následoval, ale neměla jsem jinou možnost než věřit, že Serel ví, co dělá. Vedl mě známými chodbami Esmarisova panství. Veškeré mé soustředění padlo čistě jen na to, abych se cestou nezhroutil.

„Vypadám normálně?“ zeptala jsem se Serela šeptem, potom co kývl na pozdrav dalšímu procházejícímu otrokovi.

„Vedeš si skvěle.“

Cítila jsem, jak mi po stehnech stéká krev. Jak dlouho bude asi trvat, než za mnou začnou zůstat krvavé stopy?

„Honem,“ hlesla jsem a přidali jsme do kroku. Šli jsme tak rychle, jak mi můj stav dovolil.

Brzy mi svítl, kam mě Serel vede. Do stájí. U vchodu hlídkoval další ze strážných. Jmenoval se Vos. Všiml si nás a usmál se na pozdrav. Taký jsem se co možná nejveseleji usmála. Vos byl přítel. Doufala jsem, že náš vztah bude stačit, aby odvedl jeho pozornost od mého podezřelého vzezření.

„Vynikající zprávy, Vosi,“ prohlásil s hrdostí v hlase Serel. „Tisaanah odjíždí. Právě si koupila svobodu.“

Serel byl obdivuhodný herec. Naproti tomu já si sotva pamatovala, že se mám usmívat.

Vos se celý rozzářil. Odjakživa byl takový. Z každíčkého rysu jeho tváře vyzařovalo absolutní nadšení. „Vážně? Takže se ti to konečně podařilo?“

S předstíranou radostí jsem přikývla. „Říkala jsem, že se mi to povede.“

„To je pravda. Páni,“ zavrtěl Vos hlavou. Zjevně jsem ho ohromila. Jeho radost byla jako nůž do břicha. Až se zjistí, že Esmaris je mrtvý a já se Serelem nezvěstní, bude potrestán?

„To jsou vážně skvělé zprávy. Budeš nám chybět,“ radoval se.

„Ty mně taky,“ odpověděla jsem upřímně. Pak se mi zamotala hlava. Serel mě objal kolem ramen pevněji, jako by mě chtěl jen přátelsky stisknout.

Vtom se zvedl vánek, který mi přitiskl oblečení k tělu, a já si uvědomila, že po látce stéká krev. Že už tu nemůžu stát dlouho.

„Musím odjet před soumrakem,“ řekla jsem Sereleovi, který ihned pochopil, jak to myslím.

„Jistě, odteď jsi pro nás příliš dobrá,“ usmál se a ukázal Vosovi stříbrnou lilii. „Prý si má vzít jednoho z obyčejnějších koní. Samozřejmě žádného plnokrevníka.“

Vos se na brož sotva podíval. „Jistě, stačí když zajdete za podkoním.“ Pak se na mě nadšeně podíval. „Gratuluju, Tisaa-nah. Hodně štěstí tam venku.“

„Tobě taky, Vosi. Hodně štěstí.“

Bude ho potřebovat. Snažila jsem se nemyslet na to, jak asi dopadnou jeho záda, pokud se přijde na to, že nás pustil. Jak bude vypadat jeho tělo houpající se na šibenici.

Tak seber se přece, sykla jsem na sebe v duchu. *Toble nikomu nepomůže.*

Za podkoním jsme nešli. Místo toho jsme zamířili do stájí k tažným koním. K poníkům a křížencům, na které nikdo nijak zvlášť nedohlížel. Všude bylo pusto. Takhle navečer už se ve stájích moc lidí nezdržovalo. Ukázalo se, že shodou

hořkosladkých okolností jsem si k neúmyslné vraždě svého pána vybrala ten nejlepší možný čas.

Opřela jsem se o stěnu a nechala Serela, aby mi vybral a osedlal koně. Jakmile mu nasadil udidlo a tiše otevřel dveře stáje, zvedla jsem ruku.

„Podržím ho, než si osedláš koně pro sebe,“ zašeptala jsem.

Serel se na zlomek vteřiny zarazil, ale pak mě lehce odstrčil. „Já jet nemůžu, Tisaanah,“ řekl, jako by odmítal pozvání na oběd.

S tím se vydal i s koněm ven, zato já ztuhla.

„Cože?“

„Pššt,“ ohlédl se na mě přes rameno. „Nemáš času nazbyt.“

„Ale ty musíš jet se mnou.“

Nehodlala jsem ho tu nechat. To jednoduše nepřípadalo v úvahu.

Začala jsem se potácet za ním. Dohnala jsem ho teprve u zadního východu ze stájí. Zadívala jsem se ven na kapradiny a palmy přecházející v jednolitou modrou oblohu podbarvenou příslibem počínajícího soumraku. Mezi listy prosvítaly záblesky rozvlněných zlatých travin. Slavných threllských plání.

Daleko za nimi se rozkládá moře. A za ním leží Ara.

Řády.

Otočila jsem se k Serelovi, který právě přitahoval koni ohlávku kolem uší. „Musíš jet se mnou,“ zopakovala jsem odhodlaně.

„O tobě každý ví, že sis chtěla koupit svobodu, ale já mám za hodinu pravidelný výcvik. Pokud se na něm neukážu, začnou po mně pátrat. Nemám dost času. Krom toho jsem tě sem právě doprovodil, což znamená, že jsem Esmarise nechal nějakou dobu bez ochrany. Takže se teď vrátím a objevím ho. Měl tolik nepřátel. Mohl jsem vidět úplně cokoli.“

„To ti nikdy neprojde.“

„Projde to líp, než když utečeme oba. To by někomu během pár hodin došlo, jak to bylo. Takhle po tobě možná ani nezačnou pátrat. A pokud ano, získám ti aspoň den k dobru.“

Získá mi den. Za jakou cenu? To je celý Serel, věřit v to nejlepší i tváří v tvář daleko krutější realitě.

„Přestaň si hrát na mučedníka a skoč na koně, zatraceně.“

„Na tohle nemáš čas.“

„Máš pravdu, že na tohle nemáme čas.“

„Zasloužíš si každou šanci to dokázat. Já nebudu ten, kdo to zkazí. Zvládnou to tady. Slibuju.“

Zasloužit si. Jak já to slovo nenávidím.

Serel nebyl muž, který by zvyšoval hlas. Každé jeho slovo bylo vyřčeno s klidem a lehkostí, včetně těch posledních. Přesto jsem z nich cítila naprosté odhodlání, tak pevné, jako by mezi námi postavil zeď.

„Prosím,“ škemrala jsem, chytila ho za ruku a sevřela ji v prstech. Nedokázala jsem se ho pustit.

Nezvládnou to, nezvládnou to, nezvládnou to.

„Vysadím tě do sedla. Připravena?“

Připravená jsem nebyla, ale stejně to udělal a jemně mě zvedl v pase. Mou ruku, v níž jsem ještě před chvílí držela jeho prsty, polil chlad a tělo mi v pohybu ztuhlo bolestí. Jakmile jsem se ocitla na koňském hřbetě, jako by se kolem mě roztočil celý svět.

„Tumáš,“ řekl Serel, podal mi pochvu se svou dýkou a připnul mi ji kolem pasu. Pak mi stiskl ruku. „Jestli se dozvím, že jsi někde na pláních umřela, tak tě zabiju.“

Pohlédla jsem do jeho jasných očí. Zalité hromadícími se slzami mi připadaly snad ještě podmanivější než kdy dřív. Vzpomněla jsem si na den, kdy jsem se s ním setkala poprvé. Teď už jsem věděla, jak mu ta zotročená dívenka, na kterou se tehdy usmál, musela připadat. Jak velký, hořkosladký dar jeho něžná útěcha byla.

„Už musíš jet,“ připomněl mi, otočil si mou tvář k sobě a políbil mě na ni. „Pozdravuj ode mě Aru.“

Nezvládnou to.

Plácl koně po zadku a poslal ho klusem pryč dřív, než jsem čekala. Knedlík v krku se mi podařilo vytlačit natolik, abych

z hrdla dokázala vyrazit: „Miluju tě.“ Jenže ta slova zanikla v dusotu kopyt a foukání větru a dusivých vzlycích, které jsem vtahovala zpátky do plic. Nespočítala bych, kolikrát jsem později přemýšlela, jestli mě slyšel. Jestli můj přítel, můj bratr věděl, co všechno pro mě znamenal.

Jeho polibek mě pátil na tváři spolu s tím, který mi před všemi těmi lety vtiskla na čelo matka. Jako by mě jizvy po nich ocejšovaly jako člověka, který za sebou nechal ty, již mu byli nejdražší.

Prodrala jsem se houštím kapradin a otevřely se přede mnou nekonečné travnaté pláně. V důsledku ztráty krve jsem je viděla jen rozmazaně. Neohlížela jsem se. Nemohla jsem. Kdyby ano, musela bych to otočit. Přesto silná část mého já jako by zarývala nehty hluboko do země ve snaze doplazit se nějak zpátky k Serelovi. *Nemůžeš ho tam jen tak nechat, musíš se vrátit, nemůžeš ho tam nechat*, řvala mi do uší.

Ale dusot kopyt zrychloval.

Bude to stát za to. *Postarám se*, aby to za to stálo. Vytvořím ze sebe něco, co bude té oběti hodno. Nejen té Serelovy, ale i všech ostatních.

Slzy, které se mi snažily vedrat do očí, jsem spolkla dřív, než se dostaly na povrch.

Mám všechno, co potřebuju.

Mám váček plný zlatáků. Dost na to, abych si koupila cestu do Ary.

Mám v sobě moc tak silnou, že zabila jednoho z nejobávanějších mužů celého Threllu.

Mám sedmadvacet čerstvých jizev, které mi nikdy nedovolí zapomenout, co všechno jsem schopná přežít. A taky že přežiju. Já *přežiju*.

Ale nejdůležitější ze všeho je, že mám dluh, který musím splatit. Jsem odhodlaná udělat cokoli. Jen plakat ne.

KAPITOLA 5

Jsem Tisaanab Vytezicová. Pocházím z Threllu. Jsem přítelkyně Zerytha Aldrise. Musím s ním mluvit.

Ta slova jsem si opakovala jako posedlá. Převalovala jsem ty arské slabiky po jazyce znovu a znovu.

Šeptala jsem si je, zatímco jsem na koňském hřbetě cvála-la po travnatých pláních v zoufalé snaze předběhnout úsvit, ztrátu krve a neustále hrozící možnost, že po mně začnou pátrat Esmarisovi muži.

Mumlala jsem si je pod fousy, když jsem bojovala s horečnatými sny, když jsem se ocitla na pokraji zhroucení, když jsem se soukala do těsných jeskyní, kam jsem se sotva vešla.

Jsem Tisaanab. Pocházím z Threllu. Jsem přítelkyně Zerytha Aldrise.

Ozvěna těch slov se nesla přes pláně až do lesů, kde můj ubohý kůň zakopl, zlomil si nohu a mně nezbylo než ho utratit. Té noci jsem z něj snědla co nejvíc masa, přičemž jsem se mu za to v jednom kuse kajícně omlouvala.

Ta slova mi vířila hlavou, zatímco jsem klopýtala lesy pěšky a tiskla se k nejbližšímu stromu, pokaždé když jsem zaslechla kroky nebo hlasy.

Opakovala jsem si je na rozptýlení a připomenutí během nocí, kdy jsem se stále většími obavami zírala na krev na mých

prstech a stahovala si obvazy ještě pevněji, abych krvácení zastavila.

A právě ona se zhmotnila v triumfální výkřik, když jsem se konečně po několika dnech či týdnech dovezla na okraj lesů a poprvé před sebou spatřila nádherné, široké, mocné moře. Při pohledu na něj na chvíli utichla, stejně jako všechno ostatní ve mně.

Jsem přítelkyně Zerytha Aldrise. Musím s ním mluvit.

Ta slova jsem si v duchu opakovala během nepřijemných rozhovorů snad se všemi námořníky v přístavu ve snaze najít někoho, kdo by byl ochoten odvézt mě na Aru. Mluvili jiným dialektem therenštiny než já. Kdyby mě to tak nerozčilovalo, nejspíš bych se zasmála pomyslením, že bych jim snad rozuměla víc, kdyby hovořili arsky.

Jsem Tisaanah Vytežicová.

Konečně se mi podařilo získat místo na jakési lodi. Dívala jsem se, jak threllské pobřeží mizí v dáli, slaný mořský vánek mi čechral vlasy a ta slova se mi v mysli roztančila jako píseň.

Prozpěvovala jsem si je ve chvílích, kdy jsem zrovna nezvracela, postižena neutuchající mořskou nemocí.

Těšila jsem se jimi, když jsem se celá zpocená probudila z nočních můr o Serelovi nebo o zrazeném pohledu v Esmarisových umírajících očích.

Těšila jsem se jimi, zatímco mě poléval čím dál rozpálenější pot.

Když mě přemohla horečka a upadla jsem do deliria.

Jsem Tisaanah a opustila jsem všechny, které jsem milovala.

Jsem vražedkyně.

A umřu dřív, než se dostanu do Ary.

Ale neumřela jsem.

Když loď zakotvila v arském přístavu, můj život nicméně visel už jen na vlásku. Jen matně si vzpomínám, jak jsem se vypotácela z lodi a s obdivem se zadívala na blyštivé skleněné věže, jednu stříbrnou, druhou zlatou.

Musela jsem se nějak dovléct až k branám řádů.

Později mi vyprávěli, že jakmile se brána otevřela, zhroutila jsem se na zem a přerývanou arštinou ze sebe vyrazila: „Jsem Tisaanah. Pocházím z Threllu. Přítelkyně Zerytha Aldrise. Musím ho mluvit.“

Vzpomínám si, jak se v záři zapadajícího slunce zaleskly ženiny stříbrné vlasy a jak jsem tiše roztřeseně vzlykla, poté co se dotkla mých zad.

Ale to je všechno.

KAPITOLA 6

Švitoření.

Obklopilo mě švitoření připomínající libozvučnou zvonkohru.

Pootevřela jsem oči. Oslnil mě proud světla, v němž jsem rozeznala stříbrný brokátový vzor. Chvilku mi trvalo, než si moje oči přivykly natolik, abych si uvědomila, že se dívám na vzor na stěně.

Bohové, strašně mě bolelo za krkem.

Ležela jsem na břiše, naštěstí. Mé tělo spočívalo v bílých peřinách, které byly nadýchanější a jemnější než cokoli, co jsem kdy poznala v Threllu. Ačkoli tam je takové vedro, že takovou deku nikdo nepotřebuje.

Zamrkala jsem. Z hrdla mi unikl sten.

Švitoření ustalo. Teprve po tom, co se v mém zorném poli objevila baculatá žena v jednoduché modré blůze a dlouhé rozevláté sukni, jsem si uvědomila, že to švitoření byl její hlas.

Bez ohledu na ztuhlou šňí jsem zvedla bradu právě v okamžiku, kdy se ta žena sklonila, aby se na mě podívala. Mohlo jí být něco přes třicet, měla bílou plet a stříbrné vlasy nedbale sepnuté nahoře na hlavě. Její zakulacené tváře lemovalo několik zvlněných pramínků.

Valtanka.

Najednou mi došlo, že musím být v Aře.

V řádu Půlnoci.

Něco na mě arsky spustila, jenže mluvila tak rychle a já měla tak zpomalený mozek, že mi její slova protekla nepochopená mezi prsty.

Usmála se na mě a v očích jí zazjiskřila starostlivost.

„Tisaanah?“ oslovila mě vysokým zpěvným hlasem. Žádný div, že mi zněl jako zvonky. „Tak se jmenuješ?“

Tentokrát to řekla pomalu a zdůraznila každé jednotlivé slovo. Mohlo by to působit blahosklonně, kdyby z ní nevyzařovala tak znatelná vstřícnost.

Přikývla jsem. „Ano.“

Usmála se ještě víc a položila si dlaň na prsa. „Willa.“

„Zdravím,“ zašeptala jsem.

„Já tebe taky, drachá.“

Drachá. Drachá. Dolovala jsem z mozku všechna arská slova, na která jsem kdy narazila. V psané podobě mi připadala o tolik lehčí.

Pozvolna mi to došlo. *Drachá. Drachá.* Termín vyjadřující citovou náklonnost.

To zvládnou. Maličko jsem zvedla koutky úst.

Drobný náznak porozumění Wille očividně stačil k tomu, aby na mě začala znovu drmolit. Nezbylo mi než se přinutit na její věty soustředit.

„... docela dlouho mimo sebe. Zpočátku jsem tě musela chodit léčit třikrát denně. Trpěla jsi vážnou infekcí,“ potřásla hlavou. „Velmi vážnou.“

Infekcí.

Nové slovo. Jeho význam jsem si nicméně uměla domyslet.

Pohnula jsem rukama, abych se zvedla. Čekala jsem, že si tím způsobím velkou bolest, ovšem nestalo se. Byla jsem ztuhlá, to ano, ale s tím, co jsem musela protrpět během těch posledních několika týdnů, se to nedalo srovnat.

Neuvěřitelné.

„Určitě tě to pořád ještě bolí.“ Zvedla jsem oči a zjistila, že si mě Willa zamračeně prohlíží.

„Není to tak zlé,“ odpověděla jsem. „Díky.“

Willa si tiše povzdechla, jako by oscilovala někde mezi smutkem a pobouřením. „Chudinko malá. Tvoje záda byla v příšerném stavu.“

Vtom jsem ucítila slabý čerstvý vánek a otočila hlavu na pravou stranu místnosti, která sestávala v podstatě jen z prosklené stěny sahající od podlahy až ke stropu. Ta byla částečně zatažená pruhy matně modrých šifonových závěsů. Jedno z oken bylo pootevřené a pouštělo dovnitř mořský vzduch.

Ležela jsem v malém, dokonale čistém pokoji zařízeném jen třemi kusy nábytku. Postelí, velkým zrcadlem a skříní. Všechny byly sice jednoduché, ale zjevně nákladné, z mahagonového dřeva osazeného stříbrnými úchyty, které zároveň představovaly jedinou dekoraci v celé místnosti. Všechna mada i držadla měla tvar malého stříbrného měsíce.

Znovu mě polechtal závan větru. Zachvěla jsem se a objala si tělo pažemi. Teprve v tu chvíli mi k mé hanbě došlo, že na sobě nemám žádnou košili.

Rozpaky na mně zjevně musely být znát. „Nedělej si starosti. Nahá těla pro mě nejsou žádnou novinkou,“ ujistila mě Willa. „Ale nějaké oblečení jsem ti přinesla. Předpokládám, že *tohle* už chtít nebudeš,“ dodala.

S tím ukázala na skřín, v níž na jednom z věšáků visel můj plášť. Můj roztrhaný, špinavý, *zakrvácený* plášť. Plášť, který na sobě mohl mít jen někdo, kdo těsně unikl smrti. Někdo, kdo viděl a zažil hrozné věci, kdo každou noc zavíral oči s tichou otázkou, zda se následujícího rána ještě otevrou.

Přeběhl mi mráz po zádech.

Ne, ten už jsem tedy nechtěla. Na ten jsem se nechtěla nikdy v životě už ani podívat.

Pohled na něj mi nicméně připomněl, proč jsem do Ary vůbec přišla. Sevřel se mi žaludek. Napadlo mě, čím asi právě

prochází Serel. Kdybych si mohla promluvit se Zerythem, snad by mi pomohl sehnat podporu řádů a mohla bych Sere-
lovi vyrazit na pomoc. Nedokázala jsem si představit, že by
řády něco takového strpěly. S jejich vojenskou mocí...

„Musím mluvit Zeryth Aldris,“ řekla jsem Wille, která
zrovna něco sbírala v otevřené skříni. Ohlédla se na mě. V ru-
kách držela modré bavlněné šaty. Stiskla rty.

„No jistě,“ zabručela jakoby pro sebe. „Něco takového ří-
kali, no ano.“

Pak šaty pověsila ze strany na skříň a můj špinavý plášť zmi-
zel za nimi. „Tady. Nejsou sice nejkrásnější, ale bude lepší, když
si vezmeš něco volného, aby sis nedráždila rány na zádech.“

Její větě jsem rozuměla zhruba jen z poloviny, ale byla
jsem příliš netrpělivá, než aby mě to trápilo. „Je Zeryth...?“

„Ano, ano. Než se oblékneš, dojdou pro někoho, kdo by
s tebou rád mluvil.“

S tím Willa zamířila ke dveřím. Dlouhá sukně jí vlála ko-
lem nohou. Přestože byla malá a celkem podsaditá, pohybo-
vala se s takovou elegancí, že jsem jí to mohla leda tak závi-
dět. Já se naučila tančit jen díky tréninku a síle vůle. Ale její
pohyby byly plně přirozené ladtosti.

„Willo?“ zavolala jsem na ni, poté co se dotkla kliky. Ona
se zastavila a ohlédla se. „Díky.“

Věnovala mi letmý hřejivý úsměv. „Nemáš vůbec zač, dra-
houšku. Jsem si jistá, že se brzy znovu uvidíme.“

Pak vyplula ze dveří ven a zanechala mě ve věži řádu Půl-
noci o samotě. Na místě, o němž jsem celé roky snila.

Pořád jsem nevěděla, jak přesně jsem se sem dostala. Ale
podařilo se mi to.

Sklouzla jsem z postele, obešla pokoj kolem dokola a vykouk-
la zpoza lehkých splývavých závěsů oknem ven. Jakmile jsem

to udělala, měla jsem dojem, jako by se se mnou podlaha naklonila. Bezděky jsem zalapala po dechu. Musela jsem být stovky a stovky metrů nad zemí. Hlava se mi zatočila závratí. Od nebe mě dělilo jenom sklo.

Z mých oken byl výhled na slavné arské útesy a rozbouřené moře za nimi. Když jsem naklonila hlavu na stranu a přitiskla ke sklu tvář, zahlédla jsem obrysy věže Úsvitu, sídla řádu Úsvitu, která se tyčila hned vedle. Byla úplně stejná... až na to, že její okna byla namísto stříbra lemovaná zářivým zlatem. Příhodné.

Zhruba kilometr a půl za ní se na pozadí arských útesů zvedal palác, který sice nebyl ani zdaleka stejně vysoký, nicméně jeho budovy se táhly po veliké ploše. Zlato, kterým byl lemovaný snad každičký jeho záhyb, se blyštelo pod bouřkovými mračny barvy moře. K těm se vzpínaly výrazné věžičky, jež se do nebes agresivně zabodávaly jako kopí.

V krku se mi udělal knedlík.

Inkoustové kresby z knih ani Zerythovo vyprávění nesa- haly skutečnosti ani po kotníky.

Otočila jsem se, došla ke skříni a vzala si šaty, které mi Willa přichystala. Byly z trojvrstvé bavlny, volné, stejně matně modré jako závěsy. Měly dlouhé rozevláté rukávy sahající až k loktům.

Ohrnula jsem nos. Copak v Aře se nosí tohle? Copak zdejší ženy rády předstírají, že nemají ani pas, ani...?

Na druhou stranu, nepřijela jsem sem hrát si na krásku.

Sundala jsem je z ramínka a otočila se. Přitom jsem v zrcadle zahlédla svůj odraz.

Úlekem jsem div neupustila ramínko.

Bobové. Copak tohle jsem já?

Kolem ramen mi splývaly zacuchané špinavé vlasy, tváře jsem měla propadlé a vystupovala mi žebra. Přes prsa a břicho se mi táhly dvě rozšklebené růžové jizvy. Taký přes předloktí. Pokud jsem je svésila do správného úhlu, mohla jsem

se podívat, jak se mi bič zakousl do masa, když jsem si kryla obličej. Ovšem pak jsem se podívala *na záda*...

Celá záda jsem měla pokrytá hlubokými zarudlými ranami. Některé stále ještě krvácely, některé se zastrupovaly a jiné někdo sešil jako děsivou prošívanou deku. Žádný div, že jsem trpěla takovými bolestmi. Vždyť mi v podstatě nezbyla žádná kůže. A už nyní bylo zřejmé, že tyhle jizvy mi bez ohledu na magii léčitelství zůstanou do konce života.

Prásk!

Dvacet sedm.

Myslí mi probleskl obraz Esmarisovy umírající tváře. Poprvé ve mně nevzbudila ani náznak pocitu viny. Byla jsem *ráda*. Ráda, že je mrtvý. Ráda, že jsem to byla právě já, kdo ho zabil.

Na jeden prchavý okamžik.

Vzápětí jsem si však vybavila smutek, který prostoupil jeho výraz a šeptal o zradě, a znovu mě zaplavil pocit viny. Tak drtivý jako vlny tříštící se o pobřeží.

Přeběhl mi mráz po zádech. Otočila jsem se k zrcadlu zády a vklouzla do nepěkných beztvarých šatů. Vtom mě zabolelo v zápěstí. Podívala jsem se na něj a zamračila se.

Zvláštní. Měla jsem ho omotané obvazem. Na vnitřní straně jím prosakovala krev. Ranka pod ním musela být daleko čerstvější než má další zranění. Malá, jasně ohraničená, téměř chirurgická. Jak jsem k ní asi při...

Proud mých myšlenek přerušilo otevření dveří.

Otočila jsem se a spatřila v nich další Valtainku.

O něco mladší než Willa a daleko vyšší a štíhlejší. Bílá barva jejího oděvu se mísila s mléčným tónem pleti i vlasů, takže připomínala jakousi plochou, bezbarvou siluetu. Na sobě měla přiléhavé kalhoty a pevný kabátec zapnutý těsně ke krku, který splýval po jejím pružném těle téměř až na zem.

Bezděky jsem sjela pohledem k šatům, které jsem měla na sobě já. V duchu se mi ulevilo, že zjevně ne všechny arské ženy nosí takové pytle.

„Jsem ráda, že ses probírala,“ řekla a zavřela za sebou. Při tom pohybu se pootočila zpět ke dveřím a odhalila mi pohled na velký znak, který měla vyšitý přes celá záda. „Všichni jsme si o tebe dělali starosti.“

„Už je mi mnohem líp.“

„Dobře, dobře.“ S rukama sepjatýma k sobě popošla dál dovnitř a přehodila si vlasy přes rameno. Sahaly jí téměř po pás a byly spletené do tisíce drobných copánků.

Zadívala se na mě pronikavým ledovým pohledem. Bohové, její bílé oči ve mně probouzely takový neklid. Měla jsem pocit, jako by se dívala přímo skrz mě.

Přesto jsem její pohled opětovala a neuhnula před ním.

„Musím mluvení...“ *Mluvit*, opravila jsem se. „Musím mluvit Zeryth Aldris.“

„Smím vědět proč?“

Zaváhala jsem. „Když ho přivedete, povím vám to oběma.“

V koutcích úst jí zacukala ozvěna úsměvu, jako by na mé větě bylo cokoli zábavného. Netušila jsem co. Navíc jsem z ní vůbec nic *necítila*. Ani náznak myšlenky či nějaké emoce, dokonce ani záchvěv její aury. Když jsem se myslí upnula k té její ve snaze rozpoznat něco, co by mi pomohlo správně upravit strategii, setkala jsem se jen s nicotou. S bílou zdí.

„Zeryth tu momentálně není,“ sdělila mi. „Vlastně je právě v Threllu. Možná jste se cestou minuli.“

V Threllu? Vyschlo mi v ústech. Zastavil se Zeryth u Esmarise jako pokaždé, když do oblasti zavítal?

„Minulý týden mi od něj přišel dopis,“ pokračovala žena a zvedla ruku. Mezi prsty se jí zničehonic zjevil pergamen. Prečetla mi ho. „Podle původního plánu jsem se zastavil v sídle Esmarise Mikova, kde jsem zjistil, že zemřel. Jen několik týdnů před mým příjezdem ho někdo zavraždil. Netřeba dodávat, že v jeho městě vypukl chaos.“ S tím se na mě zadívala a zvedla obočí. „Mám ti to přeložit?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dcera někdejších světů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.